

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/127/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114215564
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7114215564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXX/X, zast. JUDr. Miroslavom Sklenárom, advokát so sídlom Kováčska 40, Košice, IČO: 35 550 201, proti žalovanému: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G., D. X, zast. Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom so sídlom Žilina, V. Tvrdeho 1, IČO: 53528531, o určenie vlastníckeho práva a vydanie hnuiteľnej veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 19C/182/2014-731 zo dňa 2.3.2022 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobca je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla továrenskej zn. Chevrolet YY07, 6,2 l, V8 s obchodným označením Corvette ZR1, identifikačné č. vozidla XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, rok výroby 2010, farba čierna metalíza (I.), uložil žalovanému povinnosť toto motorové vozidlo žalobcovi vydať (II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v 100 % rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne voči žalovanej H. I. domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu z dôvodu podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a určenia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu zn. Chevrolet YY07, 6,2 l, Corvette ZR1, VIN: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, rok výroby 2010, farby čierna metalíza (ďalej tiež len „motorové vozidlo“) podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, následne po pripustení vstupu do konania E. F. na stranu žalovaného v 2. rade sa zmenenou žalobou (ktorú súd prvej inštancie pripustil uznesením 19C/182/2014-135 z 23.4.2015) domáhal proti žalovaným v 1. a 2. rade určenia, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla a uloženia povinnosti žalovanému v 2. rade vydať mu toto motorové vozidlo. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že predmetné motorové vozidlo mu zo zahraničia priviezol J. K. K., ktorý mu pomáhal aj pri prihlasovaní vozidla do evidencie na území SR, žalobca ho nadobudol kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 24.1.2013 a predložil tiež osvedčenie o registrácii vozidla časť I. a II., odborný posudok o kontrole originality, potvrdenie o uzavretí zmluvy o havarijnom poistení KASKO zo dňa 21.5.2013 a povinnom zmluvnom poistení zo dňa 21.5.2013 s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. V rámci opisu skutkového deja žalobca uviedol, že po smrti jeho bratranca L. D. (zomr. XX.XX.XXXX) ho kontaktovali K. C. a p. M., ktorí požadovali od neho vrátenie pôžičky vo výške 160.000,- €, ktorá údajne K. C. bola poskytnutá jeho bratrancovi L. D. a nebola vrátená, na ďalšom stretnutí mu tieto osoby predložili na nahliadnutie písomnú zmluvu o pôžičke vo výške 160.000,- €, ktorá mala byť podpísaná jeho zosnulým bratrancom, pričom

celý rozhovor prebiehal pod nátlakom a hrozbou fyzického násillia voči nemu, žiadali od neho vrátiť požičané peniaze späť a oznámili, že je možné to vyriešiť prevodom motorového vozidla a bytu na L. X E. C., ktorých je vlastníkom. Dôvodil tým, že mal strach o svoje zdravie ako aj o zdravie svojho otca, ktorý sa stretnutia zúčastnil, nechcel preto K. C. odporovať, ktorý následne bez jeho vedomia a súhlasu neoprávnenne prevzal motorové vozidlo zn. Chevrolet od N. O., ktorý mal vozidlo umiestnené vo svojej garáži, nakoľko v tom čase po dovoze zo zahraničia vozidlo nemalo ŠPZ a prebiehalo prihlasovacie konanie na príslušnom dopravnom inšpektoráte, ktoré bolo prerušené do doby odstránenia nedostatkov (smerovky červenej farby, tachometer v míľach/h.). Originály dokumentov preukazujúcich vlastnícke právo žalobcu boli súčasťou zložky prihlasovacieho konania, ktorá sa nachádzala v kufri motorového vozidla a po jeho neoprávnenom prevzatí žalobcovi ostali iba originálne dokumenty o uzatvorenom povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o havarijnom poistení. Následne K. C. a p. M. mu oznámili, že sa má dostaviť k notárovi, aby uzavreli celú záležitosť s pôžičkou jeho bratranca, ich jednanie pred notárskym úradom opäť prebiehalo prezentovaním ich možností s použitím fyzickej sily a keďže žalobca mal strach o svoj život a zdravie svojich rodinných príslušníkov, podpísal pod nátlakom darovacie zmluvy, ktoré mu boli pred notárom predložené na podpis, o darovaní bytu na L. X E. C. a motorového vozidla zn. Chevrolet I. M. (obdarovanému), ktorého vôbec nepoznal a prvýkrát sa s ním stretol u notára P. P. K. pri podpise darovacích zmlúv. Dňa 14.4.2014 žalobca podal trestné oznámenie a až pri predložení darovacích zmlúv polícii si všimol, že predmetom darovania bolo aj motorové vozidlo, ktoré medzitým už bolo prihlásené a malo štátne poznávacie značky, následne sa v inzercii objavil inzerát zo dňa 10.6.2014 o predaji motorového vozidla za sumu 73.500,- €, preto podal návrh na nariadenie predbežné opatrenia proti E. F. (evidovanému ako držiteľ motorového vozidla) a neodkladným opatrením nariadeným uznesením 19C/182/2014-96 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 11Co/219/2015-143 zo dňa 12.6.2015 súd E. F. (po pripustení jeho vstupu do konania v postavení žalovaného v 2. rade) zakázal predávať, scudzovať a akýmkoľvek spôsobom právne nakladať s osobným motorovým vozidlom zn. Chevrolet Corvette ZR1, YY07, 6,2L V8, VIN: XXXXXXXXXXXXXXXX, roku výroby 2010, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej vedeného pod sp. zn. 19C/182/2014. Žalobca mal za to, že darovacia zmluva je neplatným právnym úkonom, v tomto prípade podľa jeho názoru absentuje požiadavka skutočnej vôle, ktorá neexistovala, nevznikol preto ani právny úkon, takýto právny úkon je potrebné považovať za zdanlivý. Rovnako tvrdil, že právny úkon neuskutočnil slobodne, ale pod nátlakom, nakoľko bez donútenia by nemal dôvod previesť motorové vozidlo (a byt) na osobu, s ktorou nebol v žiadnom vzťahu a ani ju nepoznal, a preto je darovacia zmluva absolútne neplatná a na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva a nemožno v takom prípade uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Ak je prvotná zmluva absolútne neplatná, v prípade ďalšieho prevodu nesvedčí v prospech ďalších nadobúdateľov vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho (cit. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/2010). Poukázal tiež na skutočnosť, že obdarovaného I. M. vyzval na vydanie motorového vozidla písomnou výzvou, v ktorej uviedol, že právny úkon je absolútne neplatný, nakoľko jeho vôľa nebola pri vykonaní úkonu skutočná a slobodná, čo má za následok, že obdarovaný sa nikdy nestal vlastníkom vozidla a má ho v neoprávnenej držbe.

3. Súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dokazovanie výsluchom strán, výsluchmi svedkov, oboznámením listinných dôkazov ako aj obsahu vyšetrovacieho spisu sp. zn. KRP-100/1-VYS-KE-2014 a spor po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 489, § 588, § 123, § 126 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 31 ods. 4, § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 2 zák. č. 394/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti v platnom znení. Na základe námietky žalovaného skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v danom spore a v tej súvislosti otázku jeho vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, keďže vlastník má právo na vydanie jemu patriacej veci. Za spornú súd považoval tiež existenciu dohody či splnomocnenia medzi žalobcom a jeho neb. bratrancom L. D. týkajúceho sa obstarania kúpy a dovozu vozidla zo zahraničia pre žalobcu. Vzhľadom na závery vyplývajúce zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/97/2019-452 zo dňa 10.2.2021, súd prvej inštancie opätovne preskúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, doplnil dokazovanie a po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou v spore, keďže nadobudol sporné motorové vozidlo do vlastníctva kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 26.6.2013 (v spise na čl. 350), zaplatil zaň kúpnu cenu a došlo k odovzdaniu vozidla, čo sú skutočnosti podstatné k nadobudnutiu vlastníckeho práva v zmysle ust. § 133 ods. 1 a § 588 OZ a tieto mal vykonaným dokazovaním preukázané. Zistil tiež, že motorové vozidlo pre žalobcu na základe splnomocnenia obstaral jeho bratranec L. D.,

resp. ním poverená osoba na dovoz vozidla zo zahraničia. Rovnako odovzdanie a prevzatie vozidla mal preukázané tým, že vozidlo bolo odovzdané osobe (osobám), ktorá zabezpečovala pre žalobcu obstaranie vozidla, dovoz a prihlásenie vozidla, čo je zrejmé z toho, že inak by vozidlo nebolo prečlené na území Českej republiky a následne Slovenskej republiky. Už z podstaty pojmu „dovoz vozidla“ podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že v tomto je zahrnuté i odovzdanie a prevzatie motorového vozidla. V prípade dohody o obstaraní dovozu vozidla zo zahraničia, už samotné odovzdanie osobe, ktorá pre žalobcu obstaranie vozidla na základe splnomocnenia zabezpečovala, je potrebné považovať za odovzdanie vozidla žalobcovi. Súd prvej inštancie dohodu medzi žalobcom a jeho bratrancom L. D. o dovoze vozidla zo zahraničia považoval za (platnú) príkaznú zmluvu zahŕňajúcu kúpu vozidla, zaplatenie kúpnej ceny, prevzatie vozidla, dovoz v prospech príkazcu, na jeho účet, keď úžitok bol prevedený žalobcovi ako príkazcovi jeho prihlásením vo evidencii držiteľov motorových vozidiel. Keďže nebola potrebná písomná forma kúpnej zmluvy, preto ani plnomocenstvo na kúpu či obstaranie veci nemuselo byť písomné, ktoré podľa posúdenia súdu je platným právnym úkonom. Za podporné dôkazy preukazujúce vlastnícke právo a aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu súd považoval poisťnú zmluvu, osvedčenie o evidencii vozidla, potvrdenie o poskytnutí finančných prostriedkov, keďže zápisom nového vlastníka do evidencie vozidiel bez ďalšieho nevzniká vlastnícke právo. Zdôraznil, že podľa právneho poriadku nadobudnuté vozidlo je vlastníkom povinný osobne prihlásiť do 30 dní po jeho nadobudnutí a zároveň je povinný preukázať spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva hodnovernými dokladmi, na základe ktorých orgán policajného zboru zapíše do osvedčenia o evidencii vozidla vlastníka, ktoré má evidenčný charakter. Aj keď kúpna zmluva datovaná dňom 26.6.2013, v ktorej je žalobca uvedený ako kupujúci, nie je podpísaná zmluvnými stranami, pričom nebolo zistené, kto za žalobcu na základe plnomocnenstva kúpnu zmluvu podpisoval, nakoľko Dopravný inšpektorát v meste Frýdek - Místek originálom kúpnej zmluvy vzhľadom na časový odstup už nedisponuje a strany sporu ďalšie dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhovali, súd však samotnú existenciu písomnej zmluvy nepovažoval za podstatnú a relevantnú vzhľadom na to, že kúpna zmluva nemusí mať obligatórne písomnú formu, na platnosť kúpy hnutelnej veci sa vyžaduje odovzdanie a prevzatie veci a zaplatenie kúpnej ceny. Pokiaľ ide o zaplatenie kúpnej ceny, žalobca v konaní najskôr tvrdil, že peniaze na zaplatenie kúpnej 100.000,- USD vybral z účtu, následne predložil čestné prehlásenie P. N. B. na preukázanie skutočnosti, že v čase kúpy disponoval s finančnými prostriedkami, ktoré mu poskytol v r. 2013 v hotovosti P. B. vo výške 79.000 € na kúpu motorového vozidla zo zahraničia, súd rozpor v tvrdeniach žalobcu ohľadne tejto skutkovej okolnosti (či peniaze vybral z účtu alebo mu boli poskytnuté N. B. v hotovosti) nepovažoval za podstatný, nakoľko z dokazovania je možné vyvodiť, že kúpna cena zo strany žalobcu bola zaplatená. K tvrdeniam svedkov K. C. a K. K., že videli motorové vozidlo v užívaní L. D., uviedol, že samotné užívanie vozidla osobou odlišnou od vlastníka nepreukazuje vznik vlastníckeho práva. K protichodným tvrdeniam žalobcu v jeho výpovediach v trestnom konaní poukázal na obsah zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného zo dňa 5.6.2014, kedy žalobca uviedol, že: „...o uvedený byt a vozidlo ma pripravil podľa môjho názoru K. C.. Tieto veci boli moje“. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že svedkovia vypočutí v trestnom konaní, neboli prítomní pri dohode medzi žalobcom a jeho bratrancom ohľadom obstarania a dovozu vozidla zo zahraničia, ani pri odovzdávaní kúpnej ceny a neboli svedkami samotnej kúpy. Uviedol, že v civilnom konaní súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, starostlivo prihliadajúc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov na podklade zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu je kúpa, hoci i bez uzatvorenia písomnej zmluvy, ktorá je platným právnym úkonom a žalobca v konaní preukázal naplnenie zákonných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva v zmysle ust. § 133 a § 588 OZ. Darovaciu zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a I. M. súd prvej inštancie posúdil ako absolútne neplatnú z dôvodu, že absentovala slobodná vôľa darcu bezodplatne previesť vlastníctvo, ako i slobodná vôľa obdarovaného získať takéto vlastníctvo. Rovnako následné zmluvné prevody motorového vozidla z I. M. na H. I. a na žalovaného, súd považoval za neplatné právne úkony z dôvodu, že nešlo o nadobudnutie vlastníckeho práva od vlastníka. V prípade prevodu medzi I. M. a H. I. navyše nebol zrejmý titul nadobudnutia vlastníckeho práva, nedošlo k zaplateniu kúpnej ceny ani k odovzdaniu vozidla kupujúcej. Vzhľadom na procesnú obranu žalovaného, súd posudzoval možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného ako dobromyseľného nadobúdateľa od nevlastníka. S odkazom na závery formulované Veľkým senátom obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp. zn. 1VObdo 2/2020 zo dňa 27.4.2021 uviedol, že možnosti nadobudnutia veci od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa v právnom poriadku existujú, avšak na skutkové okolnosti prejednávanej veci sa ani jeden zo zákonom upravených spôsobov nevzťahuje, v danom prípade nie je možné použiť korektív dobrých mravov a neprichádza do úvahy nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaného ani vydržaním,

keďže nie je naplnená zákonom požadovaná trojročná vydržacia doba. So zreteľom na závery aktuálnej rozhodovacej praxe súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka, hoc by bol i dobromyseľný a z týchto dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa zisťovaním a posúdením jeho dobromyseľnosti. Pre prípadné iné nazeranie odvolacieho súdu na otázku dobromyseľnosti vyslovil názor, že žalovaný s ohľadom na všetky okolnosti nebol dobromyseľný z dôvodu, že „úhrada sumy 49.000,- € bola vyplatená v hotovosti, čo je v rozpore so zákonom, keďže nie je možná úhrada vyššej sumy ako 15.000,- € v hotovosti a taktiež kúpna cena vozidla bola nižšia“. Žalobcom v tejto súvislosti namietané skutočnosti, že žalovaný mal preveriť na súdoch, či nie sú vedené ohľadom motorového vozidla súdne konania, že žalovaný zaplatil 1.000,- € na účet I. M., ktorý nebol predávajúcim alebo že si mal prešetriť pôvod vozidla, vyžiadať si od H. I. zmluvu, na základe ktorej ona mala nadobudnúť vozidlo atď., súd nepovažoval pre posúdenie danej veci za relevantné. V prípade určovacej žaloby mal preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva, nakoľko bez určovacieho výroku príslušný orgán žalobcu nezapíše do evidencie ako vlastníka a tiež z dôvodu právnej istoty považoval za potrebné určiť, že žalobca je vlastníkom veci, nielen jej držiteľom. Súd nevykonal žalobcom navrhované dôkazy výsluchom notára P. K. ml. na okolnosť, či darovacia zmluva bola prečítaná pred podpisom, nakoľko notár má povinnosť zachovávať mlčanlivosť ku všetkým veciam, teda aj ku skutočnostiam týkajúcim sa uzatvorenia darovacej zmluvy, pričom vzhľadom na ust. § 39, § 47 ods. 1 písm. g) a h) zák. č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) mal za nesporné, že notár darovacie zmluvy prečítal. Vykonanie ďalšieho dokazovania súd považoval za nehospodárne aj vzhľadom k posúdeniu, že darovaciu zmluvu bola uzatvorená neplatne. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 262 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému, pričom nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. O výške náhrady trov konania si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, odôvodniac ho odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP, nakoľko mal za to, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný predovšetkým poukázal na dôvody uznesenia Krajského súdu v Košiciach 11Co/97/2019-452 zo dňa 10.2.2021, ktorým odvolací súd zrušil skôr vydané zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 12.11.2018 v spojení s dopĺňacím rozsudkom a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nesúhlasil s právnym záverom súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, ktorá podľa názoru žalovaného na strane žalobcu nie je daná, nakoľko žalobca nikdy neprevzal motorové vozidlo, ani s týmto nenakladal, ani zaň neuhradil kúpnu cenu. Z vykonaného dokazovania mu vyplynulo, že k prevzatíu motorového vozidla zo strany žalobcu nedošlo, keďže motorové vozidlo bolo užívané výlučne L. D. (jazdil s ním po celý čas), staral sa o neho a parkoval ho v garáži u O.. Citoval znenie ust. § 133 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého vlastnícke právo k huteľnej veci sa nadobúda prevzatím veci, čo v rámci vykonaného dokazovania preukázané nebolo, pričom súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel výlučne na základe tvrdení žalobcu ako strany sporu, ktoré sa počas celého súdneho konania menili a prispôbovali, neboli konzistentné, čo vzbudzuje pochybnosti o ich pravdivosti. V žalobe žalobca napr. tvrdil, že motorové vozidlo mu na zákazku priviezol J. K. K. (osoba, s ktorou nikdy neprišiel do kontaktu) a následne toto svoje tvrdenie pozmenil a tvrdil, že požiadal svojho bratranca L. D., aby mu motorové vozidlo zabezpečil zo zahraničia. V rámci celého konania žalobca tvrdil, že na zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo vybral peniaze zo svojho účtu a mal ich dať L. D., následne v podaní zo dňa 24.2.2022 doručil súdu čestné vyhlásenie P. N. B. o tom, že v čase kúpy sporného motorového vozidla disponoval s finančnými prostriedkami, ktoré boli použité na kúpu a na pojednávaní konanom dňa 2.3.2022 uviedol, že peniaze na kúpnu cenu nevyberal, ale použil peniaze poskytnuté mu v hotovosti P. B.. Podľa názoru žalovaného z vykonaných dôkazov žiadnym spôsobom nevyplývalo, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ale práve naopak vyplynulo, že k tomuto nikdy nedošlo, čo bolo preukázané výpovedami svedkov: C., K. K., L. K., ktorí všetci zhodne opísali, že so žalobcom nikdy neprišli do styku a motorové vozidlo užíval len L. D., ktorý toto svoje motorové vozidlo prevzal a parkoval v garáži u O.. Taktiež uviedli, že bolo „zvykom“ L. D., že „si písal svoje motorové vozidlá na iné osoby“. Súd prvej inštancie za podporný dôkaz na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie

žalobcu považoval poistnú zmluvu, kedy práve tento dôkaz preukazuje skutočnosť, že motorové vozidlo nikdy nevlastnil žalovaný (správne žalobca, pozn. odvolacieho súdu), keďže z poistnej zmluvy vyplýva, že evidenčné číslo MV bolo C.. Vykol súdu prvej inštancie, že konal v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a svojim postupom porušil zásadu rovnosti strán sporu v zmysle čl. 6 ods. 1 CSP, pokiaľ napriek uplatneniu sudcovskej koncentrácie konania prihladal na oneskorene predložený dôkaz - čestné vyhlásenie P. N. B., ktorý žalobca predložil v podaní zo dňa 24.2.2022. V súvislosti s otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, poukázal na výpovede žalobcu v trestnom konaní, keď v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 14.4.2014 uviedol, že „de facto tieto veci nadobudol môj bratranec L. D.“, ako aj na zápisnicu o trestnom oznámení - doplnenie z 2.5.2014 a zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného z 5.6.2014, z ktorých jednoznačne vyplýva rozpornosť záveru súdu s tvrdeniami žalobcu, pretože tento sám potvrdzuje, že išlo o veci bratranca L. D., a nie veci žalobcu. Súd sa s touto skutočnosťou nijakým spôsobom nevysporiadal, ale iba formálne konštatuje časti výpovede žalobcu. Poukázal tiež na Úradný záznam zo dňa 28.5.2014 v trestnej veci Krajského riaditeľstva PZ sp. zn. KE-OKP3-862-003/2014 a výpoveď žalobcu dňa 27.5.2014, ktorý sám ako aj jeho otec potvrdili skutočnosť, že predmetné motorové vozidlo patrilo vlastníckym právom L. D. a žalobca bol tzv. formálny vlastník, ktorý nemôže požívať ochranu v zmysle ust. § 126 OZ. V napadnutom rozsudku sa súd nijakým spôsobom nevysporiadal s rozporom vo výpovediach a tvrdeniach žalobcu a rovnako tak nereagoval ani na tú skutočnosť, že žalobca najskôr tvrdil, že finančné prostriedky vybral z účtu a na poslednom pojednávaní predložil potvrdenie o tom, že tieto mal požičané od P. B.. Podľa žalovaného ide o rozpor, ktorý má zásadný význam pri hodnotení dôveryhodnosti a pravdivosti tvrdení žalobcu, ktorými preukazuje nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu sporu. Opomenutie zo strany súdu zodpovedať zásadné otázky majúce vplyv na hmotnoprávne posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu, podľa žalovaného znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Postup súdu je voči nemu právne „nekomfortný“ a v rozpore s princípom predvídateľnosti práva. Žalovaný mal za to, že v konaní bola preukázaná jeho dobromyseľnosť, keď zakúpil predmet kúpy (motorové vozidlo), zaplatil zaň kúpnu cenu, zaevidoval ho na príslušnom úrade a súčasne začal motorové vozidlo užívať. Tvrdenie súdu o nepreukázaní dobromyseľnosti z dôvodu, že realizoval úhradu kúpnej ceny za motorové vozidlo vo výške 49.000,- € v hotovosti, čím došlo k porušeniu zákona (č. 394/2012 Z.z.), možno v tomto smere považovať za irelevantné, ktoré nemajú žiaden vzťah k posudzovaniu dobrej viery na strane žalovaného. Posúdenie dobromyseľnosti žalovaného je treba hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska. Pri hodnotení dobromyseľnosti sa musí brať do úvahy, či pri bežnej opatrnosti, ktorú je možné s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu po každom požadovať, môže byť so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu vylúčená jeho dobromyseľnosť. V danom prípade vykonal všetky úkony a možné zistenia vo vzťahu k predmetnému motorovému vozidlu, ktorými sa presvedčil, že predávajúca je vlastníčkou motorového vozidla, a že toto nadobúda do svojho vlastníckeho práva. Po doplnení dokazovania súdom prvej inštancie vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré jednoznačne bez pochybnosti preukazujú, že kúpno-predajná zmluva zo dňa 26.6.2013 bola uzatvorená iba „formálne“, to znamená bez skutočnej vôle zmluvných strán motorové vozidlo predať a kúpiť a žalobca nemal skutočnú vôľu motorové vozidlo nadobudnúť kúpou do svojho vlastníctva, že vôľa zmluvných strán (žalobcu) pri uzatvorení kúpnej zmluvy teda nebola daná, resp. nezodpovedala písomnému zmluvnému prejavu a v skutočnosti smerovala k nadobudnutiu vlastníctva kúpou v prospech L. D.. Napadnutý rozsudok považoval za arbitrárny, neopierajúci sa o zákon a založený na svojvôli súdu. V tejto súvislosti a k otázke náležitostí a obsahu odôvodnenia súdnych rozhodnutí, poukázal na recentnú judikatúru Ústavného súdu SR napr. rozhodnutia sp. zn. I.ÚS 243/07, I.ÚS 243/07, I.ÚS 155/07, I.ÚS 402/08, ako aj na konštantnú judikatúru ESLP, o.i. G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.10.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, N. Q. proti R., rozsudok zo dňa 9.12.1994 týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V.D.H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994 týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (I.ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III.ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, III.ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, III.ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, III.ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, I.ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008) nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Ak však súd nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Arbitrárnosť rozsudku je v danom prípade založená na skutočnosti, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal vo svojom rozhodnutí s argumentáciou žalovaného a dôkazmi, ktoré jednoznačne preukázali, že žalobca nikdy neprevzal motorové vozidlo, a to s výsluchmi svedkov C., K. K., L. K., poistnou zmluvou (kde je uvedené ev. č. sporného motorového vozidla C.), keď nebol L. D. bol

prezývaný ako Laci, čo uvádzali svedkovia v rámci svojich výsluchov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol napadnutý rozsudok podľa ust. § 388 CSP zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v celom rozsahu rozporoval jeho skutkové tvrdenia a právne závery a mal za to, že nie sú dané ním uplatnené odvolacie dôvody. Tvrdenia žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore, sú založené výlučne na vyjadreniach vyplývajúcich z trestného konania. Žalovaný v konaní nikdy netvrdil, že žalobca neprevzal motorové vozidlo, že s ním nenakladal a nezaplatil zaň kúpnu cenu. Uvedené skutočnosti, ktoré žalovaný uvádza v odvolacom konaní, medzi stranami sporu neboli sporné a z dôvodu zákonnej koncentrácie konania podľa názoru žalobcu žalovaný nie je oprávnený uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany v odvolacom konaní. Po zrušujúcom rozhodnutí nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany môžu byť uplatnené len v rozsahu zrušujúcich dôvodov uvedených odvolacím súdom. Prítom dôvody pre zrušenie rozsudku zo dňa 8.10.2018 neboli dané na strane žalovaného, ale naopak boli dané z dôvodov na strane žalobcu, ktorý do skončenia dokazovania preukázal svoju aktívnu legitímáciu a z vykonaného dokazovania mal odvolací súd za to, že aktívna legitímácia žalobcu bola v konaní preukázaná. Odvolací súd v odôvodnení svojho zrušujúceho rozhodnutia (bod 25) poukázal na to, že žalovaný na pojednávaní dňa 27.3.2018 nemal žiadne návrhy na dokazovanie a námietku o nedostatku vecnej legitímácie žalobcu založil výlučne na protichodných tvrdeniach vyplývajúcich z vyšetrovacieho spisu. V ďalšom konaní bol súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Žalovaný navrhol za účelom „preukázania vyhotovenia zmlúv, preukázania nadobudnutia predmetného motorového vozidla, jeho prihlásenia na DI a okolnostiam za akých bolo toto prehlíadané žalovaným, za účelom preukázania kto zabezpečoval toto motorové vozidlo, pre aký subjekt sa akým spôsobom sa podieľal na tejto činnosti žalobca, odkiaľ mal žalobca finančné prostriedky“, vyžiadať záznam od Dopravného inšpektorátu ČR o evidencii motorového vozidla z roku 2013, na koho bolo evidované. Na pojednávaní dňa 24.9.2021 sa žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu pridržal návrhov na vykonanie dokazovania, ktoré už boli predložené v rámci doterajšieho konania a žiadal vypočuť žalobcu za účelom preukázania jeho majetkových pomerov, že nemohol disponovať takou finančnou sumou (str. 3 zápisnice o pojednávaní zo dňa 24.9.2021). V súvislosti s uplatnenými prostriedkami procesnej obrany žalovaného žalobca dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nielen že nepreukázal skutkové tvrdenia uvádzané v odvolaní o tom, že žalobca neprevzal motorové vozidlo do držby, že s ním nenakladal a neuhradil kúpnu cenu, ale ani len neuviedol skutkové tvrdenia, ktorými by rozporoval skutočnosť, že na strane žalobcu nebola vôľa nadobudnúť dotknuté motorové vozidlo, teda že vôľa žalobcu nebola daná a ani vážna. Uvedené skutkové tvrdenia žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepredniesol a uvádza ich až v odvolacom konaní. Po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu žalovaný uviedol, že „žalobca nemohol disponovať takou finančnou sumou ako uvádza“, prítom dispozícia s finančnými prostriedkami nie je synonymom zaplataenia kúpnej ceny. Uvedené tvrdenie žalobca v celom rozsahu vyvrátil aj napriek tomu, že prípadná dispozícia s finančnými prostriedkami nemá vplyv na titul nadobudnutia vlastníckeho práva vymedzený zákonom. Pokiaľ žalovaný navrhoval výsluch svedka - notára za účelom preukázania vyhotovenia zmlúv, žalobca s výsluchom notára nesúhlasil, pretože v konaní bolo preukázané, že už prvý právny úkon medzi žalobcom a pánom I. M. je absolútne neplatným právnym úkonom najmä z dôvodu chýbajúcej vôle na strane I. M., nakoľko navrhovaný dôkaz nemohol mať vplyv na výsledky konania a doposiaľ vykonané dokazovanie. Žalobca poukázal na výpoveď J. K. K., ktorý potvrdil, že dovoz motorového vozidla mohol byť zabezpečovaný pre tretiu osobu a že mu zosnulý L. D. mohol predložiť plnú moc na zastupovanie tretej osoby. Z výsluchu svedka J. K. K. tiež vyplynulo, že spočiatku poprel zastupovanie žalobcu pri prihlásení dotknutého motorového vozidla, ale následne po predložení listinného dôkazu nachádzajúceho sa v súdnom spise potvrdil, že podpis na späťvzatí žiadosti o prihlásenie jednotlivo dovezeného motorového vozidla, adresovanej príslušnému okresnému úradu, sa zhoduje s jeho podpisom a taktiež potvrdil, že žalobcu mohol v konaní zastupovať. Svedok L. K. (otec J. K. K.) potvrdil, že nikdy nebol osobne prítomný pri rokovaniach jeho syna so zosnulým L. D., ktorého žalobca poveril na jednanie vo veci dovozu motorového vozidla. Na návrh žalovaného súd vyžiadal z Dopravného inšpektorátu z Českej republiky záznam o tom, na koho bolo motorové vozidlo evidované – týmto dôkazom bolo v konaní preukázané, že motorové vozidlo bolo evidované na žalobcu. Žalobca bol vypočutý a zdokladoval súdu, odkiaľ mal finančné prostriedky na kúpu motorového vozidla, pričom žalovaný v doterajšom konaní predložené doklady nespochybnil a ani neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany. Z výsluchu svedka K. C., ktorého žalovaný zabezpečil na pojednávanie dňa 2.3.2022, nevyplývali skutočnosti tvrdené žalovaným (že žalobca nikdy nenadobudol vlastnícke právo k MV). Zo svedeckej výpovede naopak vyplynulo, že svedok K. C. nehovoril v konaní pred súdom pravdu o údajne poskytnutej pôžičke

zosnulému L. D., keď pôvodne tvrdil, že mal poskytnúť pôžičku v sume 160.000,- €, následne na pojednávaní dňa 2.3.2022 tvrdil, že mala byť poskytnutá pôžička „len“ v sume 60.000,- €. Tvrdil tiež, že na zmluve o pôžičke bol osvedčený podpis zosnulého L. D., pričom potvrdením z Notárskeho centrálného registra bolo preukázané, že L. D. v rozhodnom období neosvedčoval podpis na zmluve o pôžičke. Žalovaný navrhoval výsluch svedka N. O., dodatočne však na výsluchu tohto svedka netrval. K argumentácii žalovaného v odvolacom konaní odvolávajúcej sa na EVČ sporného motorového vozidla: C., žalobca poukázal na to, že v rozhodnom čase motorové vozidlo nebolo prihlásené na používanie na cestných komunikáciách, nakoľko nespĺňalo európske normy (červené smerovky, kilometrovník v míľach), teda v čase držby vozidla žalobcom nemalo pridelené EVČ. Z listinných dokumentov predložených žalobcom bez pochybností vyplýva, že dotknuté motorové vozidlo bolo dovezené pre žalobcu, že J. K. K. ho zastupoval pred príslušným dopravným inšpektorátom na základe udelenej plnej moci, že žalobca disponoval prepravnými značkami (tieto predložil na ohliadku súdu), pričom predložené EVČ sa zhodovali s EVČ, ktoré opísal svedok J. K. K., že žalobca disponoval kľúčom od motorového vozidla, ktorý z obavy o svoj život a svojich rodinných príslušníkov odovzdal K. C. a z rovnakej obavy uzatvoril darovaciu zmluvu s I. M.. Žalobca mal za to, že ním predložené dôkazy potvrdzujú, že disponoval s predmetným motorovým vozidlom a stal sa jeho vlastníkom. Pokiaľ žalovaný v odvolaní opätovne poukazuje na listinné dokumenty, ktoré sú obsahom vyšetrovacieho spisu, žalobca uviedol, že výpovede jednotlivých „svedkov“ v trestnom konaní rozporoval, ktoré boli značne ovplyvnené tvrdeniami K. C. o údajne poskytnutej pôžičke a tieto sa v konaní pred súdom prvej inštancie preukázali ako nepravdivé. Žalobcovi nie je zrejmé kto, kedy a za akých okolností spísal úradný záznam, na ktorý poukazuje žalovaný. Poukázal na svoje vyjadrenie k predmetnému záznamu, kde uviedol, že skutočnosti v ňom spísané nikdy netvrdil. Žalobca mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nie je arbitrárne ani v rozpore s princípom predvídateľnosti práva. K tvrdenej dobromyseľnosti žalovaného sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku uvedenými v bode 83. odôvodnenia a názorom súdu prvej inštancie, že nie je možné použiť korektív dobrých mravov na prejednávanej veci (čo od počiatku súdneho konania tvrdí aj žalobca) s poukazom na uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1VOBdo/2/2020 zo dňa 27.4.2021 a že žalovaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu pri kúpe motorového vozidla nebol dobromyseľný. Podľa žalobcu súd prvej inštancie po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu rozhodol vo veci zákonne, právne konformne a v súlade s princípom predvídateľnosti práva, a preto žalobca navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, procesné podmienky konania sú splnené a napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 13.9.2023 o 10:10 hod. na Krajskom súde v Košiciach, po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

8. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP a dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané, odvolanie žalovaného

nie je opodstatnené a napadnutý rozsudok je vecne správny. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo, aby súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán alebo chybné hodnotil vykonané dôkazy alebo spor posúdil podľa nesprávnej právnej normy, nesprávnym spôsobom právnou normu interpretoval, príp. ju inak nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav a vyvodil zo zisteného skutkového stavu nezodpovedajúce závery o právach a povinnostiach strán. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu prejednávanej veci a spor po skutkovej ako aj po právnej stránke posúdil správnym a zákonným spôsobom, pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 489, § 588, § 123, § 126 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 31 ods. 4, § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, v intenciách ktorých správne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy postupom podľa ust. § 191 a nasl. CSP a v súlade so zásadami ustálenými v právnej praxi a vyvodil správny záver o dôvodnosti podanej žaloby o určenie vlastníckeho práva a o uloženie povinnosti žalovanému vydať žalobcovi neoprávnené zadržované motorové vozidlo, ktoré je predmetom sporu. Je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva uzavretím kúpnej zmluvy k motorovému vozidlu v súlade so zákonom, obstarané prostredníctvom tretej osoby dovozom zo zahraničia (§ 724 a nasl. OZ), že následné prevody vlastníckeho práva v poslednom rade na žalovaného neboli uskutočnené platnými právnymi úkonmi, a teda ani žalovaný vlastnícke právo k nemu (od nevlastníka) nenadobudol platným spôsobom.

10. Odvolací súd už v zrušujúcom uznesení č.k. 11Co/97/2019 zo dňa 10.2.2021 vyslovil názor, že v prvoinštančnom konaní zistené skutočnosti neodôvodňujú záver, že kúpno-predajná zmluva zo dňa 26.6.2013 (č.l. 350), predmetom ktorej bolo osobné motorové vozidlo zn. Chevrolet Corvette - ZR1, bola uzatvorená iba „formálne“, to znamená bez skutočnej vôle zmluvných strán motorové vozidlo predať a kúpiť a že žalobca nemal skutočnú vôľu motorové vozidlo nadobudnúť kúpou do svojho vlastníctva, teda že vôľa zmluvných strán (žalobcu) pri uzatvorení kúpnej zmluvy nebola daná, resp. nezodpovedala písomnému zmluvnému prejavu a v skutočnosti smerovala k nadobudnutiu vlastníctva kúpou v prospech L. D. (k uvedenému porov. napr. rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 28/1996). V zmysle pokynov odvolacieho súdu z týchto podstatných skutkových okolností a právneho názoru bol súd prvej inštancie povinný v ďalšom konaní vychádzať a aj následne zistené skutkové okolnosti správne podradiť pod príslušné hmotnoprávne ustanovenia s tým, že pokiaľ žalovaný v rámci svojej obrany v spore spochybňoval vlastnícke právo žalobcu, dôkazné bremeno o preukázaní týchto skutočností zaťažovalo v spore jeho. Odvolací súd nevidí dôvod pre zmenu vysloveného právneho názoru aj v kontexte pokynov pre ďalší postup v konaní, ktorými bol súd prvej inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný a dôsledne sa nimi aj spravoval, pokiaľ v ďalšom konaní vytvoril stranám sporu priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov, zaoberal sa i posúdením dobromyseľnosti žalovaného pri nadobudnutí sporného motorového vozidla s prihliadnutím na všeobecnú zásadu „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ (nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám), doplnil dokazovanie a vykonal stranami navrhnuté dôkazy, ktoré mali pre rozhodnutie význam, všetky vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti a s poukazom i na zásadné rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27.4.2021 dospel k záveru, že žalovaný nemohol motorové vozidlo platne nadobudnúť od nevlastníka (H. I.), v posudzovanom prípade právna úprava nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje, a preto žalovaný nemá na užívanie motorového vozidla (vlastnícky patriaceho žalobcovi) žiadny (platný) právny titul. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie v prejednávanej veci stotožňuje a nevidí dôvod na zmenu žalobe vyhovujúceho rozhodnutia na podklade výsledkov doplneného dokazovania v ďalšom konaní a ani v konfrontácii s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorú odvolací súd považuje za nedôvodnú, nepodloženú zisteným skutkovým stavom a právne neopodstatnenú.

11. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania aj procesnú obranu žalovaného správne vyhodnotil ako nedôvodnú a v skutkových okolnostiach vyvodil správny záver, že žalovaný neunesol v danom spore dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdeným skutočnostiam.

12. Žalovaný v podanom odvolaní uvádza námietky a argumenty, s ktorými sa správnym, zákonným a aj presvedčivým spôsobom vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových alebo právnych

záverov súdu prvej inštancie ani dôvodov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie založené a neodôvodňujú prijať rozhodnutie v tomto spore vyznievajúce v jeho prospech.

13. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku aj v kontexte odvolacích námietok žalovaného odvolací súd uvádza, že zmluvné nadobudnutie vlastníckeho práva zákon vyžaduje uzavretie platnej zmluvy o jeho prevode. V posudzovanej veci ak darovacia zmluva uzatvorená medzi žalobcom (ako vlastníkom motorového vozidla) a I. M. (ako obdarovaným) je absolútne neplatná, nestal sa nadobúdateľ (I. M.) vlastníkom veci a ani v prípade ďalšieho prevodu motorového vozidla nesvedčí v prospech ďalších nadobúdateľov vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého nadobúdateľa. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu takto nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k hnutelnej alebo k nehnuteľnej veci, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám (z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 50/2010).

14. Najvyšší súd SR (Veľký senát) v uznesení sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27.4.2021 s akcentom na právnu zásadu „nemo plus ad alium transferre potest quam ipse habet“ formuloval záver, podľa ktorého „dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od nevlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje“.

15. Nie sú dôvodné námietky žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie k záveru o aktívnej legitímácii žalobcu dospel výlučne na základe tvrdení žalobcu, pričom v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s rozpormi v jeho výpovediach a opomenul zodpovedať zásadné otázky majúce vplyv na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne, úplne a presvedčivo odôvodnil, vyčerpávajúco sa venoval všetkým kľúčovým aspektom sporu, v rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi tvrdeniami a relevantnými argumentmi sporových strán, pričom zrozumiteľne vysvetlil tiež dôvody, pre ktoré prijal či odmietol vziať do úvahy argumenty strán (i žalovaného) a nevykonal ďalšie navrhované dôkazy. Preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a odvolací súd sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje so správnymi skutkovými i právnymi závermi, na ktorých je rozhodnutie založené, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

16. Samotná skutočnosť, že žalovaný s hodnotením dôkazov v danom spore a skutkovými a právnymi závermi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nezakladá procesnú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a neznamená ani porušenie práva na spravodlivé konanie. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (IV.ÚS/252/04, I.ÚS 50/04, II.ÚS/251/03).

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (k tomu pozri napr. IV.ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku

súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci [napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994].

18. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).